

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΑ'.

Συνδρομή ἑτησίᾳ: Ἐν Ἑλλάδι φρ 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Ἀγγισίου.

5 Σεπτεμβρίου 1882

Τοῦ ὀνόματος τῆς βασιλίσσης τῆς Ῥωμανίας, ὡς συγγραφέως; ἀξιολόγων πεζῶν καὶ ποιητικῶν ἔργων, πολλὰκις ἐγένετο μνεῖα ἐν τῇ «Ἐστία». Ὅπως δὲ παρασχόμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστᾳς ἡμῶν μικρὸν δεῖγμα τῆς συγγραφικῆς τέχνης τῆς μουσοτραפוῦς ἡγεμονίδας, παραθέτομεν τὸ κατωτέρω διηγημάτιον, ὅπερ παραλαμβάνομεν ἐκ τῆς νεωτάτης; συλλογῆς διηγημάτων, ἣν ὑπὸ τὸ σύνθηρος αὐτῆς φιλολογικῶν ψευδώνυμον Carmen Sylva ἐξέδοτο πρό τινας ἐν Βουκουρεστίῳ ἡ ἑστεμμένη συγγραφεὺς ἐπιμελεῖα τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργείου. Τὰ διηγήματα ταῦτα βάνιν ἔχουσι βωμουνικὰς παραδόσεις ἀς μετὰ χάριτος πολλῆς ἀναπτύσσει ὁ ποιητικὸς κάλαμος τῆς καλλιτέχνιδος βασιλίσσης; ἐδημοσιεύθησαν δὲ τὸ πρῶτον βωμουνιστί ὑπὸ τὸν τίτλον «Povestile Pelesului» (Τὰ παραμύθια τοῦ Πελέσου), καὶ ἐκδοθήσονται προσεχῶς καὶ εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν. Τὸ ἐνταῦθα δημοσιεύμενον μετεφράσθη ἐκ τοῦ βωμουνικοῦ πρωτοτύπου.

Σ.τ.Δ.

ΤΟ ΚΑΜΕΝΟ ΒΟΥΝΟ

Ἔσπερ ἡ περὶ τὴν ἡμέραν τὴν ὡραία Πάουνα. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μαύρους καὶ μεγάλους, τὰς ὀφρῦς πυκνάς καὶ ἠνωμένας καὶ καμπύλιν ἀλλὰ σύμμετρον τὴν βίνα· τὸ στόμα τῆς δὲν ἦτο τόσῳ μικρόν, ἀλλὰ καλοκαμωμένον, καὶ ὅταν ὠμίλει ἢ ἐγέλατο ἔβλεπε δὺο σειρὰς ὀδόντων, οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον ἐκ τῆς λευκότητος. Ἐπὶ τοῦ μετώπου συνέδεον ὡς στέμμα τὰς μαύρας αὐτῆς πλεξίδας, καὶ ὁ κόσμος ὅλος, ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ διαβαίνει ἔλαφρά, ζωηρά, εὐθυτενῆς, ἔλεγεν ἀστεϊζόμενος; ἡ βασιλοπούλα περᾶ. Ἄλλὰ δὲν εἶχε καὶ τόσῳ ὑπερηφάνειαν ἢ Πκουνίτσα, ὡς νὰ ἀποσφρέψῃ τὴν κεφαλὴν ὅταν διέβαιναν ὁ Θανάσης, καὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὸν χορὸν ἐστέκετο νὰ τὸν ἀκούσῃ ὅταν ὠμίλει μαζὺ τῆς. Ὅταν ὅμως ἄλλος κανεὶς ἐζήτει νὰ τὴν πειράξῃ ὀμιλῶν περὶ αὐτοῦ, τὸ πρόσωπόν τῆς ἐγένετο κατακόκκινον, καὶ ἡ ἀπάντησις τῆς ὡς μάχαιρα τοῦ ἔκοπτε τὴν ὄρεξιν τῶν ἀσεϊσμών. Πολὺ ἐζήλουν οἱ νέοι τὸν Θανάσην, καὶ μάλιστα ὅταν ἔμαθον ὅτι ἔγεινε καὶ ὁ ἀρραβών. Ἄλλὰ ἰδοῦ, αἴφνης σημαίνει ἡ ὥρα τοῦ πολέμου εἰς τὴν πατρίδα, καὶ ὁ Θανάσης ἀναγκάζεται νὰ μεταβῇ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ πρὸς τὸν Δούναβιν. Ἡ Πάουνα κατέπιε τὰ δάκρυά τῆς εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου· ἀλλ' ὅταν ἦτο μόνη ἔκλαιε πολὺ, καὶ κανεὶς δὲ ἐτόλμα νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

Πῶς τὸ κατῳρθὼς, κανεὶς δὲν εἴξευρε, ἀλλ' εἰς τὸ χωρίον πρῶτη αὐτῆς εἶχεν εἰδήσεις ἀπὸ τὸν στρατὸν, καὶ ὅταν ἤρχισε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῶν

πρῶτων μαχῶν, τοιαύτη ζάλη τὴν κατελάμβανεν ἐνίοτε ὡς ἔπρεπε νὰ στηρίζεται διὰ νὰ μὴ πέσῃ ἢ τόσῳ πρὶν ζωηρά Πάουνα. Τὴν νύκτα δὲν εἶχε πλέον ὕπνον, καὶ συχνὰ ἠναγκαζέτο νὰ ἀφίνη ἀναμμένον τὸ κηρίον διὰ νὰ διαλύωνται αἱ φοικταὶ ὄπτασιαι, αἱ ὁποῖαι τῆς παρουσίαζον τὸν ἀγαπητὸν τῆς Θανάσην πότε καταπληγωμένον καὶ αἱματόφυρτον, πότε ἐκπνέοντα καὶ πότε νεκρόν. Οὕτω σκοτεινὴν τινὰ νύκτα ἐκάθητο ἐνδεδυμένη εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίνης, ἀγνοοῦσα ὅτι ἐξῶ ἀνθρωπος κρυμμένος πλησίον τῆς οἰκίας παρετήρει διὰ τοῦ παραθύρου. Οὐδ' ἠσθάνετο πόσον ἦτο ὡραία οὕτω, με τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοὺς ἀτενῶς βλέποντας πρὸς τὰ ἐμπρὸς, με τὰς χεῖρας ἐστηριγμένας ἐπὶ τῶν γονάτων. Αἴφνης ἀκούει νὰ κτυποῦν εἰς τὸ παράθυρον. Ἀφῆκεν ἔλαφρὰν φωνὴν ἢ κόρη, καὶ τεταραγμένη ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, διερευνῶσα τὸ σκότος με τοὺς λαμπροὺς τῆς ὀφθαλμοὺς. Ἐκεῖ τῇ ἐφάνη ὅτι διέκρινε τὸν Θανάσην, καὶ μετὰ τοῦτο ἀκούει φωνὴν καλοῦσαν αὐτὴν ἡρέμα.

— Πάουνα, καλὴ μου Πάουνα, ἔλα, σὲ παρακαλῶ, ἔξω' μὴ φοβεῖσαι, εἶμαι ἐγὼ, ὁ Θανάσης.

Εἰς τὴν στιγμὴν ἡ χεὶρ αὐτῆς ἐδραξε τὸν σύρτην τῆς θύρας· μόλις δ' εὐρέθη ἔξω καὶ αἰσθάνεται δὺο βραχίονας νὰ τὴν περιβάλλωσι. Ἄλλ' ἐκείνη ἀποθούσα αὐτοῦ καὶ ἀποσυρομένη ἐρωτᾷ·

— Πῶς, σὺ εἶσαι; Ἡ μήπως κανεὶς θέλει νὰ γελᾷσῃ μαζὺ μου;

— Νά, ἰδὲ τὸ δακτυλίδι σου, Πάουνα, καὶ ἐδῶ εἰς τὸν λαϊμόν μου, ἡ εἰκονίτσα ποῦ μοῦ ἔχεις δώσει; δὲν ἔμπαρσα νὰ ὑποφέρω περισσότερο' ἢ θέλησα νὰ ἰδῶ μὴν τύχη καὶ μ' ἐλησμόνησες.

— Ἄλλὰ ποῖος σὲ ἀπέλυσε ἀπὸ τὸν στρατὸν;

— Ἐμένα; .. Κανένας.

— Κανένας; Καὶ εὐρίσκεισαι ἐδῶ; Πῶς; δὲν εἶνε πλέον πόλεμος;

— Ὄ, ναί, ὁ πόλεμος ἐξακολούθει, ἀλλὰ ἐγὼ ἔφυγα κρυφά, ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ σου, Πάουνα.

— Ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ μου; — Ἡ Πάουνα ἔβαλε γέλωτα πικρὸν, ἀλλ' ἀμέσως καταστείλασα αὐτὸν ἐξηκολούθησε.

— Καὶ πιστεύεις σὺ ὅτι μοῦ ἀρέσει νὰ ἔχω ἀρραβωνιστικὸν ἓνα λιποτάκτην; Φύγε ἀπ' τὰ μάτια μου!

— Πάουνα! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀγάπῃ σου! Σ' τὸν θάνατο θέλεις νὰ με στείλῃς, ἴς τὸν ἀφανισμό;

— Πῆγαινε ὅπου θέλῃς· τόσο μόνον μάθε ἀπὸ

μένα, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γείνω γυναῖκα ἰδική σου·
γιατὶ νὰ ἔχω ἄνδρα ποῦ νὰ τὸν περιφρονεῖ ὁ κό-
σμος, αὐτὸ δὲν θὰ εἰσπορέσω ποτὲ νὰ τὸ ὑποφέρω!

— Ἀγαπᾶς ἄλλον!

— Ὅχι, Θανάση, ἐσένα, μόνον ἐσένα ἀγαπᾷ
νύκτες δολόκληραι, ἐπέρασα νὰ σὲ συλλογίζωμαι,
ἀλλὰ ποτὲ, οὔτε ἔς τὸν ὕπνο μου δὲν ἤθελα ὀνει-
ρευθῆ ὅτι ἀγάπησα ἓνα δειλὸν καὶ ἀνάξιον.

Καὶ ἔκρυψε μὲ τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπόν της ἐνῶ
τὰ δάκρυα ἐπλημμύρουν τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς θὰ μὲ δεχθῆς μὲ χαρὰ
καὶ μὲ ἀγάπη καὶ θὰ μὲ κρύψῃς ἔς τὸ σπῆτί σας.

— Ὡ, ἐντροπή μου! ἐφώνησεν ἡ νέα, ἐντροπή
ποῦ ἔχω ἀραρόβωνιστικὸν ἓνα τέτοιον! Ἄλλ' ἄκου-
σέ με καλὰ τι θὰ σοῦ εἰπῶ τώρα! πεῖθ' εὐκολα εἰμ-
μπορεῖ ν' ἀνάψῃ τὸ βουνοῦ ἐκεῖνο παρὰ νὰ γείνω
ἐγὼ γυναῖκά σου.

— Κ' ἐγὼ, ἐφώνησεν ὁ Θανάσης, κι' ἐγὼ σοῦ
λέγω λοιπόν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ μὲ ἰδῆς πλέον
παρὰ ἢ νικητὴν ἢ νεκρὸν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν οἱ δύο νέοι ἀντίρρυ-
ζον ὁ εἷς τὸν ἄλλον μὲ ὀφθαλμούς τόσο ἐξημέ-
ρους, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἤστραπτον εἰς τὸ σκότος.
Αἶφνης ἄνωθεν αὐτῶν ἐπεχύθη φῶς ζωηρόν, σρέ-
ψαντες δὲ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὰ ἄνω ἐνόμισαν
ὅτι ἦναψε μία τῶν ἀποτόμων κορυφῶν τοῦ ὄ-
ρους. Ἡ λάμψις πῦξανεν ὀλονέν, μέχρις οὗ εἰς τὸν
ὀρίζοντα ὑψώθη μεγάλη ἐρυθρὰ φλόξ, ἐξ ἧς ἐνό-
μιζες ὅτι ἐξέφευγον ἀστέρες. Οἱ μνηστῆρες ἴσταντο
ὡς ἀπολιθωμένοι. Τὰ παράθυρα τῶν γειτονικῶν
οἰκιῶν ἤρριζαν νὰ ἀνοίγωνται, καὶ οἱ ἄνθρωποι
ἐφώνουν οἱ μὲν πρὸς τοὺς δέ: «— Καίεται τὸ δά-
σος. — Καλὲ ὄχι, καίεται τὸ βουνοῦ». Οἱ κύνες ὑ-
λάκτου, οἱ πετεινοὶ ἤρχισαν κράζοντες. Ἐν ἐ-
κείνῃ τῇ στιγμῇ ἡ Πάουνα ἔλαβε τὸν μνηστῆρά
της ἐκ τῶν ὤμων, καὶ ἀποθούσα αὐτὸν μακρὰν
ἔκραξε. — Φύγε, φύγε γρήγορα ἀπὸ ἴδω καὶ κρύ-
ψου· γιατί ἀλλέως θὰ ἀποθάνω ἀπὸ ἐντροπή». Καὶ
ὡς ἀστραπὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔκλεισε
τὴν θύραν καὶ ἔσβυσε τὸ κηρίον. Μὲ καρδίαν ἰσχυ-
ρῶς παλλομένην εἶδε τὸν Θανάσην φεύγοντα καὶ
ἀποκρυπτόμενον εἰς τὸ σκότος, εἶδεν ἔτι τὸ φλε-
γόμενον ὄρος καὶ τὴν λάμψιν ἐλαττωμένην κατὰ
μικρὸν, καὶ οὐδεμίαν ἔδωκεν ἀπάντησιν ὅταν ἤλ-
θον νὰ τὴν καλέσουν νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὴ τὸ θαυμά-
σιον πρᾶγμα.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅλοι ἔβλεπον τὴν Πά-
ουνα μακρὰν τῆς συνήθους ὁδοῦ, τὸ μειδίωμα δὲν
ἐφάνη πλέον εἰς τὰ χεῖλη της, ἀπὸ τὰ ὅποια ἄλ-
λοτε τόσο εὐκολα ἐπέτων οἱ ἀστεῖσμοὶ καὶ αἱ
ἀποκρίσεις αἱ ζωηραί. Σιωπηλὴ κατεγίνετο εἰς τὴν
ἐργασίαν της, ἀλλὰ συχνὰ τόσο ἠσθάνετο νὰ τὴν
καταβάλλῃ ὁ κόπος, ὥστε ἠναγκάζετο νὰ καθίξῃ
εἰς τὴν ἄκραν τῆς πηγῆς καὶ μὲ τὸ ὕδωρ νὰ δρο-
σίξῃ τὸ καὶον μετώπὸν της. Ἐνίοτε ἔμενε παρα-
τηροῦσα ἐπὶ πολλὴν τὴν ὄψιν της εἰς τὴν πηγὴν, ἢ
ἀτενίζουσα ἐντρομος πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους.

Ἀπροσδοκῆτως δὲ ἤρχισε νὰ γίνεταί λόγος ὅτι ὁ
Θανάσης ἐφάνη εἰς τὸ χωρίον· ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα
ἰσχυρίζοντο ὅτι τὸν διέκρινον εἰς τὴν λάμψιν τοῦ
ἀναφλεχθέντος ὄρους, ὅτι καὶ ἤκουσαν μάλιστα
τὴν φωνὴν του συγχρόνως μὲ ἐκείνην τῆς Πάου-
νας. Ὅταν δὲ κανεὶς τὴν ἠρώτα ἐκείνην περὶ τού-
του, ἰδρωτὸς σταγόνας ἐκάλυπτον τὸ μέτωπόν της
καὶ κύκλω τὰ χεῖλη της, τὰ ὅποια ὑποτρέμοντα
ἀπῆντων. — Μὰ δὲν ἦτον ἔς τὸ ἴδιόν μας τὸ σπῆτι
σκότος καὶ σιωπὴ, ὅταν ἐκαίετο τὸ βουνοῦ;

Ἡ μήτηρ τῆς Πάουνας ἐκίνει τὴν κεφαλὴν λέ-
γουσα ὅτι πολλὰ παράδοξα γίνονται εἰς αὐτὸν τὸν
κολασμένον κόσμον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐφοῦσεν
ἡ εἰδήσις ὅτι συνεκροτήθη μία μεγάλη καὶ αἵμα-
τηρὰ μάχη, αὐτὴν δὲ τὴν φορὰν ἡ Πάουνα ἔμαθε
τελευταία τὸ σπουδαῖον τοῦτο συμβάν. Ἐτρεξεν
εὐθὺς εἰς τὴν οἰκίαν, ἔρριψεν εἰς τοὺς ὤμους της ἑ-
λαφρὸν σάλιον, ἔδρασε ἐντὸς μανδύου μαμα-
λίγκα¹ καὶ ὅ,τι εὖρε πρόχειρον ὄψιν εἰς τὴν οἰκίαν
καὶ ὅταν ἡ μήτηρ της περιφρονεῖ τὴν ἠρώτησε
ποῦ πηγαίνει, ἀπεκρίθη αὐτὰς μόνον τὰς λέξεις·
— Γρήγορα ἐπιστρέφω, μητέρα, μὴν ἀνησυχεῖς
διὰ ἡμένα.

*

Εἰς τὸ λυκόφως τῆς ἑσπέρας φαίνεται ἐκτεινό-
μενον εὐρὸν πεδίων μάχης· νεκρῶν χιλιάδες καλύ-
πτουσιν αὐτὸ, ἵπποι κείνται ἐκτάδην παραδίδον-
τες ἐν σφαδασμῷ τὸ πνεῦμα, καὶ ἄλλοι περιφέ-
ρονται ἔνθεν κακεῖς ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς νυκτός.
Ὁ στρατὸς εἶνε ἠθροισμένος πέριξ μεγάλων πυ-
ρῶν, καὶ οὐδεὶς ἀκούει τοὺς στεναγμούς, οἵτινες
ἔρχονται ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἄλλ' εἰς τὸ
πυκνούμενον σκότος διαγράφεται τὸ ὑψηλὸν ἀνά-
στημα γυναικὸς, μόνης περιφερομένης ἐν τῷ μέσῳ
τῶν νεκρῶν, ἀφοῦ πρότερον περιῆλθεν δολόκληρον
τὸ στρατόπεδον ἐρωτώσα περὶ στρατιώτου ὀνομα-
ζομένου Θανάση. Ἀφόβως πλησιάζει φίλον ἢ ἐχ-
θρὸν, προσφέρουσα ὕδωρ εἰς τὸν μὲν ἢ εἰς τὸν δέ,
καὶ παρατηροῦσα καλῶς τοὺς νεκρούς. Ἐπῆλθε
μετ' ὀλίγον ἐντελῶς ἡ νύξ, καὶ ἡ σελήνη τώρα ἐ-
φώτιζε τὴν ἀπαισίαν πεδιάδα. Ἄλλ' εἰς τὸ φῶς
αὐτῆς ἡ αὐτὴ σκιά φαίνεται πάντοτε περιφερομέ-
νη εἰς τὸ πεδίων, γονατίζουσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σπῆ-
ρίζουσα ἐπὶ τοῦ στήθους της τὴν κεφαλὴν κανε-
νὸς ψυχορραγοῦντος, καὶ ἐρευνοῦσα ἐπὶ πτωμάτων
φρικαλέως τετραυματισμένων μὴ εὖρη γνωστὸν
δακτυλίδιον ἢ μικρὰν εἰκόνα ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἀ-
νηρητημένην. Μόνον δ' ἄπαξ ἐστράφη μετὰ φρί-
κης πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅταν εἶδε τινὰς ἀπογυνοῦν-
τας ἓνα νεκρὸν καὶ ἤκουσε νὰ θραύουν τὰ δάξ' αὐ-
τῶν δακτύλων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφῆρουν τὰ δακτυ-
λίδια· τότε μόνον ἔφυγεν ἐντρομος, ἀλλ' ἐπανῆλ-
θε κατόπιν καὶ μετὰ ὀδύου παρετήρησε τὸν νεκρὸν.

1. Μαμάλιγκα εἶνε ὁ συνηθὴς ἄρτος τῶν χωρι-
κῶν τῆς Ῥωμανίας, κατασκευάζομενος ἐξ ἀραβοσίτου
καὶ ὀμοιάζων εἰς τὸ εἶδος πρὸς τὴν ἡμετέραν μπό-
μπόταν.

‘Ολόκληρον τὸ στρατόπεδον εἶχε πέσει εἰς ὕπνον, καὶ ἡ Πάουνα ἐπλανᾶτο ἀκόμη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκάλει μὲ ἑλαφρὰν φωνήν : Θανάση, Θανάση ! Συχνὰ βαθὺς στεναγμὸς ἀπῆντα εἰς τὴν φωνήν της, ἀλλ’ ἄπελπις ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ἢ κόρη, ἀφοῦ πρῶτον ἐδίδεν ὕδωρ εἰς τὸν ψυχορραγοῦντα. Ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ ὑποψώσκη ἡ αὐγὴ καὶ τῆς σελήνης ἡ λάμψις νὰ ὠχρισῆ, ὅτε αἴφνης βλέπει τι ἀπαστράπτον, πλησιάσασα δὲ προσκόπτει ἐπὶ νεκροῦ ἡμιγύμνου, ὅστις διὰ τῆς χειρὸς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφερε δακτυλίδιον, εἶχε σφίξει τόσον δυνατὰ ἀντικείμενόν τι κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ στήθους, ὥστε ἀδύνατον ἐφαίνετο νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τις ἀπ’ αὐτοῦ τὴν χεῖρα. Ἡ Πάουνα ἀνεγνώρισε τὸν ἀρραβωνά της. — «Θανάση ! . . . . καὶ μὲ τὴν κραυγὴν ἔπεσε παρὰ τὸν νεκρὸν, οὔτινος ἡ ὄψις ἀπὸ βέθρον αἵματος καλυπτομένη μόλις ἠδύνατο νὰ διακριθῆ.

Μετὰ στιγμὰς τινὰς ἡ Πάουνα συνῆλθεν εἰς ἐαυτὴν, καὶ ἤρχισε νὰ νίπτῃ τὴν προσφιλεῖ μορφήν τοῦ φίλου της· κρουνοὶ δακρυῶν δ’ ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ὅταν εἶδεν ὅτι φοικώδης πληγὴ ξίφους εἶχε κατενεχθῆ κατὰ τοῦ προσώπου του καὶ κατασφύσει καὶ τοὺς δύο τοῦ ὀφθαλμοῦς. Ἀλλ’ εἶδεν ὅτι τὸ αἶμα ἤρχισε πάλιν νὰ ῥέῃ, καὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ ἀγαπητὸς αὐτῆς δὲν εἶχε ἀποθάνει ἔτι· διὸ ἔσπευσε νὰ τοῦ δροσίση τὰ χεῖλη προσφέρουσα εἰς αὐτὸν νὰ πῖν καὶ νὰ τοῦ δέσῃ τὰς πληγὰς διὰ τοῦ μανδηλίου της. Μακρὸς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους του, καὶ ὅταν ἤκουσεν ἐκφωνοῦμενον τὸ ὄνομά του ὕψωσε τὴν χεῖρα καὶ ἐψηλάφησε τὴν ὄψιν τῆς Πάουνας. « ὦ καλὴ μου Πάουνα ! εἶπε μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης· «ἄφρασε με νὰ ἀποθάνω ἐδῶ. Εἶμαι τυφλὸς, τί χρῆσιμὲν πλεον ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον ;

— Ὅχι, ὄχι, ἀνεφώνησεν ἡ νεανίς, εἶσαί ὁ ἀγαπητὸς τῆς καρδίας μου, καὶ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ σύζυγός μου μετ’ ὀλίγον ! Ἀλλὰ σιωπᾶνε τώρα, σιωπᾶνε !

Πολλὰ καὶ μακρὰ ἐβδομάδες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ’ ὅλον δ’ αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Πάουνα ἡμέραν καὶ νύκτα δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὸ πλευρὸν τῆς κλίνης τοῦ Θανάση, ἀλλὰ περιπαθῶς τὸν ἐπεριποιεῖτο. Ἡμέραν δὲ τινα οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου εἶδον ἐρχομένους ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δύο ὁδοιπόρους· ἕνα τυφλὸν φέροντα τὸν στρατιωτικὸν μανδύαν καὶ τὸ παράσημον τῆς τιμῆς ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ νέαν κόρην, ἥτις ὠδήγει αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἰλαρῶς προσμειδία λέγουσα πρὸς τοὺς διαβάτας· — Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρραβωνιστικὸς μου· *παλληκάρι* ἀλήθεια, καθὼς τὸ δείχνει καὶ τὸ παράσημο ποῦ ἔχει ἔς τὸ στήθος.

— Καὶ ἔς τὸ πρόσωπο ! προσέθετεν ὁ Θανάσης ἀναστεναζών.

*

Ποτὲ ἕως τότε δὲν εἶχε γείνει εἰς τὸ χωρίον

γάμος τόσον λαμπρὸς· ἀπὸ πλησίον καὶ ἀπὸ μακρὰν πλῆθος κόσμου εἶχε συναχθῆ καὶ ἐλυπεῖτο τὴν Πάουναν τὴν ὠραίαν ἢ ὁποία ἐνυμφεύετο τὸν τυφλόν. Ἐκείνη ὅμως ἦτο περιχαρὴς, ἐγέλα εἰς ὄλους καὶ ἔλεγεν· — Ἐγὼ εἶμαι ὑπεροφάνη ποῦ παίρνω ἄνδρα ἕνα *παλληκάρι* ! Μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἔχω ἀρετὴν δύναμιν καὶ εἰμφορῶ νὰ δουλεύω καὶ διὰ τοὺς δύο μας.

Ἀπὸ τότε τὸ ὄρος ἐκείνο τὸ ὁποῖον οἱ χωρικοὶ εἶδον νὰ φλέγεται ὠνομάσθη *Καμένο βουνὸ*, διότι οἱ ποιμένες καὶ οἱ κνηγοὶ οἱ ὁποῖοι ἀνέβαινον αὐτὸ εἰς καταδίωξιν αἰγιάγων ὤμνουον ὅτι εὔρον ἐπάνω βράχους ἀπνηθρακαμένους.

Carmen Sylva.

ΤΟ ΑΚΟΥΣΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Συνήχεια ἰδί σελ. 548.

Κ'

Αἱ Καράριοι νῆσοι.

— Κατάβητε κάτω, κύριε, εἶπεν ὁ ὕπαρχος τοῦ *Φούλτωνος* πρὸς τὸν Πινσῶν, διερχόμενος ἐγγύθεν αὐτοῦ· ἐδῶ εἶνε κίνδυνος.

Ὁ Ζωηρὸς ὀλίγον τι ὠχρὸς, παρετήρει μὲ ὄμματα ὑπερμέτρως ἀνεωγμένα. Ὁ μηχανικὸς διαστάσας πρὸς στιγμὴν ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν, μόλις δ’ ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ νέα ἐκπυροκρότησις ἐκλόνισε τὸ πλοῖον.

— Μεῖνε ἐδῶ, μικρὲ, εἶπεν ὁ Πινσῶν κατεχόμενος ὑπὸ πυρετώδους ἀνησυχίας καὶ μὴ δυνάμενος νὰ σταθῆ, μεῖνε ἐδῶ καὶ μὴ κινηθῆς.

— Καὶ σεῖς, ποῦ πηγαίνετε, κύριε ;

— Ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρομα· ἐπιθυμῶ κάλιον νὰ βλέπω παρὰ νὰ ἀκούω.

— Ἐρχομαι κ’ ἐγὼ, εἶπε τὸ παιδίον· δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀφήσω.

Ὁ μηχανικὸς ἐπλησίασεν ἐκ νέου τὸν παῖδα.

— Φοβεῖσαι ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἐδῶ, ναί· ἐπάνω, εἰς τὰ ἀνοικτὰ, νομίζω ὅτι εἴμεθα ἀσφαλέστεροι.

Ὁ Πινσῶν φοβούμενος μὴ ὁ μικρὸς αὐτοῦ σύντροφος πάθῃ ὑπὸ σφαιράς τινὸς ἢ ἐκ τῆς ἐκρήξεως ὀβίδος, παρητήθη τῆς προθέσεως τοῦ νὰ μεταβῆ ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ Ζωηροῦ.

— Ἴδου ὁ πόλεμος, μικρὲ, εἶπε μετὰ μελαγχολίας, ὁ πόλεμος καὶ τὰ φοικαλέα δεινά του. Ἐκαστος τῶν ἀντηχοῦντων κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κρότων ἔχει ὡς φοβεράν συνέπειαν νὰ στερῆ μίαν μητέρα τοῦ τέκνου, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἀνέθρεψε θυσιάζουσα τὴν νεότητά της, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευσεν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη ὅπως μὴ πάθῃ ποτὲ μίαν ἀμυγῆν. Εἶνε φοβερὸν νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι ὄντα ἀνθρώπινα, δηλαδὴ πεπρωκισμένα μὲ λογικόν. . . Ἀλλ’ ἄς ἀφήσωμεν τὴν ἀπατη-